

Bautaen over prost Andersen ble avduket 30. august 1925 med stor festivitas.

Det var slik en kirkesøndag på Evenes kunne være før i tiden, folk fra hele Ofoten var samlet ved kirka. På vika en hel flåte av ro- og motorbåter. Denne siste søndagen i august 1925 var likevel ikke en vanlig kirkesøndag. Forsamlingen var møtt fram for å overvære avduking av bautaen på prost Andersen grav.

Det er anslått av 1.800 - 1.900 mennesker var til stede, så mange fikk ikke plass i kirken selv om det var satt inn ekstra benker og folket sto tett.

Det var sogneprest W. Krohn Hansen som forrettet, og som på Fylkesmannens vegne foretok avdukingen av bautaen. Avdukingen fant sted umiddelbart etter gudstjenesten, i stille sommervær samlet man seg om prostens og fruens gravstad. Der sto også den flaggdekkede bautaen, rak som prosten selv.

Høytiden tok til ved at koret sang "Deilig er jorden". Ordfører J.M. Østvik takker på kommunens vegne for det livsverk som prostens og fruens gravstad hadde lagt ned. Som prest, ordfører, forlikskommissær og utallige tillitsverv. Men Østvik understreket mest at ingen hadde gått fra prostens uten råd og hjelp.

Etter sogneprest Krohn-Hansen tale (se talen nedenunder) ble så bautaen avduket, 3 meter høy av bordlandsgranitt og levert av Den Ankerske Marmorforretning, Fauske.

Høytideligheten ble avsluttet ved at forsamlingen sang "Gud signe vårt dyre fedreland".

Prost Andersen var født 2. mai 1850, og kom til Ofoten som stiftskapellan i 1878 og sogneprest i 1879. Her bodde han til han døde 19. oktober 1921.

Her er talen som W. Krohn Hansen holdt:

"Norges ansikt er barskt. Reiser du langs kysten, ser det hårdt og koldt og strengt ut. Også Nordland vender et bistert fjes mot havet. Men når noen får anledning til å se hva som gjemmer seg innenfor det harde ytre, blir han overrasket. Som en av vårt lands fremste menn nylig sa: "Nu har jeg fått øynene opp for hvilke uanede muligheter der finnes innenfor den golve kyst". Det er ingen fortjeneste å se dette, når det pekes p det. Fortjenesten er for beholdt profetblikket, seerøyet, som aner og ser med sitt indre øye det som er skjult for andre. Som landet, så med folket. der kan ligge meget fruktbar muld i våre arme hjerters jord, skjult av et koldt og hårdt ytre. Seerøyet blir det vår.

Prost Jac. J. Anderssen kom til Ofoten som stiftskapellan i 1878 og ble sogneprest i 1879. Ar prostens lærte å elske Ofoten slik, at han slo seg ned der for alltid, er ikke så meget til ære for Ofoten som for mannen. Grunnen er sikkert ikke et smilende ytre og lette, trivelig kår, men seerøyet som straks anet rike muligheter innenfor det harde ytre.

Prostens første årsberetning til biskopen sier bl.a.: "Jeg søker at frigjøre meg fra all stundesløs forventning om at det skal gå fort med utviklingen" - Er det ikke som den unge prest dirrer av energi? - "Maaske ogsaa her en skal plante og en anden vande. Dersom Gud gir vekst, saa skal der av den tilsynelatende svake plante med de mange vildskud allikevel med tiden bli et ktaftig tre". Han håper at menigheten skal gå frem i kristelig opplysning, tro og liv.

Det var vist noget lukket og knapt i prost Anderssens ytre. Han viste hva han vilde, og hva han vilde gjøre han. Men den som lærte ham at kjende, fant blomstervennen og menneskevennen med et mildt, følsomt hjerte. En eventyrskikkelse er han blitt i Nordland. Sagnet spindes om ham som om alle store menn. Hans milde, eiegede, forståelsesfulde hjerte trengte seg til sist med en livsmakts nødvendighet gjennom den hårde mur.

Her i sin stille prestegård hadde han sine nattlige syner. Da så han Ofotens og Nordlands fremtid. Og hva han så, blev dåd i hans liv. Hele Nordland skylder ham takk. Derfor er denne bauta reis som et symbol på det varige minde prost Anderssen har satt seg i Ofotens og Nordlands historie.

Og vi ber Eder, hans barn, ta den store deltagelse i dag som tegn på den kjerlighet han vandt".

Kilde: Ofoten i historien. Årbok 1977.

Salme av prost Anderssen
som ble sunget ved gudstjenesten 1925
da bautaen på hans grav ble avduket:

Stille, stille Herren beder.
Knæl, o knæl andektig ned!
Han som os til himlen leder
her for os bereder sted.
Til sin Fader og til vor
for sig selv og os han gaar,
løfter i sin bøn herved
os med sig til herligheten.

Fader, nu er timen kommen!
Lyt, o sjæl, og hør hans bøn!
Fader, dig jeg giver dommen,
Du forherliger din Søn.
Har Du magt mig givet her
over, hvad i kjødet er,
o, lad mig mit kjød hengive,
at det evig liv maa blive/

Fader, evig liv er dette
at de kjender dig som Gud
og som Frelseren den rette
som du sendte til dem ut.
Det, hvortil du mig har sendt,
har jeg nu paa jord fuldendt.
Du gav aanden, du gav ordet.
Fader, dig jeg herliggjorde.

Herliggjør nu mig, O Fader
med din egen herlighet!
Nu, da jeg den jord forlader
hvortil Du mig sendte ned,
giv mig herligheten klar,
som jeg, førend verden var,
havde den hos dig i himlen,
lysende for englevrimlen.

Fader, jeg har aabenbaret,
her paa jord dit Fadernavn,
som Du har det mig forklaret
dem til evig sjælegavn,
som Du mig av verden gav.
Fader, dig jeg fik dem av,
og til dig jeg overgiver,
dem som i dit ord forbliver.

Fader, disse var jo dine,
og nu vet de, at hvad jeg
gav til dem som mit til mine,
har jeg givet dem fra dig.
Mine ord de tog imot,
og din sandhet de forstod.
Thi som sandhet de erkjendte,
at du, Fader, mig udsendte.

Herren beder, Amen, amen,
Amen si i Jesu navn,
Han os tager allesammen
med sig til sin Faders favn.
Herren her i livets kvæld
beder av sit hjertes væld
for sig selv og os om glæden,
som er liv i kjærligheten.

Melodien er:
Vær nu glad og vel til mode.